

GRADU PAVEL
GHEO

Disco Titanic

roman

POLIROM
2022

Cuprins

Partea I

1. Bere rece	9
2. Film	33
3. Pîine și sare	96
4. Ciorbă de pește	143
5. Teatru murdar	174

Prolog

6. Diavolii	229
-----------------------	-----

Partea a II-a

7. Tăvălugul	323
8. Riva	370
9. Nasturele alb	418
10. Orgasm electric	440
11. Ambasadorii	491

Epilog

12. <i>Daleka obala</i>	515
<i>Mulțumiri</i>	521

— Bravo, *sine!* repetă maică-sa. Îmi place că te ții de treabă acolo! spuse ea tare, ca să se audă și în camera alăturată.

Îi zimbi cuminte. Acum era momentul să atace.

— Da, mama, mă țin! Dar te rog eu frumos, pot să ies diseară puțin în oraș? După ce-mi fac temele pe mâine, acu' mi le fac, nu-i nici o problemă, pe cuvânt! Dar băieții zic... și aș ieși un pic și eu cu ei diseară...

— Care băieți? se auzi vocea lui taică-său din camera de zi.

— Păi, băieții... Mircea și Vali... cred, zise el tare și supus.

— Du-te, Vlăduțu, du-te, se grăbi să-i zică maică-sa, aruncînd o privire spre living. Numai să nu stai tîrziu noaptea. Vezi cîte se întîmplă în oraș.

— După ce-ți faci lecțiile! completă tîrziu și inutil taică-său din încăperea alăturată, după care adăugă, pe alt ton, concomitent cu un zgomot surd, de metal lovit de lemn: Futu-i!

Își culesese repede servieta de școală de pe hol, azvîrli carnetul de note în ea și intră în camera lui, aplecînd ușor capul, ca să nu se lovească de rama de lemn a ușii. O mai pățise. Avea șaisprezece ani și aproape un metru nouăzeci, fapt ce stîrnea comentariile mirate și amuzate ale părinților, care nu depășeau nici unul un metru șaptezeci, că de unde să fi răsărit ditamai prăjina la ei în familie? Numai dacă nu și-o fi înșelat Dragana bărbatul cu vreun baschetbalist sîrb, cum glumea taică-său la cîte o petrecere, cînd venea momentul să-si laude flăcăul înalt, frumos și deștept, elev la liceul Loga, într-o clasă de elită, mate-fizică... dar de-acum cu asta se terminase. Rămăsese doar înalt și frumos – și doar în ochii maică-sii, care îl apăra neabătut

în fața lui taică-său, încercînd să-i prezinte neghiobia drept bunătate.

Doar că fusese o neghiobie, o știa foarte bine. Se întîmplase în vară, la examenul de treaptă, între clasa a zecea și a unsprezecea. Pentru el examenul ar fi trebuit să fie mai mult formal, nu pentru că ar fi fost cel mai bun din clasa lui de elită – deși nici chiar codaș nu era –, ci pentru că nu era tocmai un examen de-adevăratalea, cu o concurență reală, ca la admiterea la facultate. E drept că la C.D. Loga se înscriau la examenul de treaptă și liceeni din alte școli, cu speranța că vor ajunge să învețe acolo, dar puțini reușeau: liceul era într-adevăr bun și pretențios, așa că nou-veniții nu aveau aproape nici o șansă să-i înlătore pe ai casei. Cei care nu reușeau, adică majoritatea, umpleau în toamnă locurile rămase la liceele de proastă reputație, pe care nici un părinte cu pretenții nu le dorea pentru copiii săi: licee agricole, licee industriale sau școli profesionale. Așa că el n-ar fi trebuit să aibă nici o problemă. Nu, n-ar fi trebuit.

Era sfîrșitul lui iunie și dimineata examenului de fizică. La cel de matematică, din urmă cu două zile, se descurcase minunat și o știa: rezolvase problemele în mai puțin de o oră, predase foaia de examen cu demnitatea cuvenită costumului cenușiu, cu cravată, pe care îl purta a doua sau a treia oară în viață, și ieșise pe coridorul liceului cu același aer grav, matur, deși îi venea să țopâie de bucurie. Iar acum, la al doilea examen, privea foaia alb-gălbuie din fața lui, cu colțul din dreapta, în care își scrisese numele, îndoit, sigilat și ștampilat, și simțea cum îl cuprinde bucuria. Mina îi zvîcni pe bancă și stiloul zgîrie puțin lemnul gălbul, prost lăcuit. Profesorul supraveghetor tocmai scrisese subiectele pe tabla neagră din sticlă și el văzu – ba nu, știu! – că o să scoată o notă bună, cel puțin

nouă, dacă nu chiar ceva apropiat de zece. Își trecu mîna prin păr. Își aranjă cravata subțire, de piele neagră. Păndi în jur. Colegii lui stăteau la fel de cuminti și de frumos îmbrăcați, cite unul în fiecare bancă, uitîndu-se la subiecte. Unii dădeau mărunt din buze, alții se apucaseră să coplezeze subiectele pe hîrtie. Pe ferestrele mari ale sălii de clasă prindeau să se reverse razele de soare ale unei zile toride de vară, ca și cea de ieri, iar în fața sa Marian începu să calculeze febril pe ciornă. Se uită la ceasul de la mină: nouă și douăzeci. Se apucă de treabă. Vreo oră și jumătate scrise ca în transă, decuplat de lumea din jur, cînd pe ciornă, cînd pe foaia de examen. Cînd aproape că terminase, Marian întoarse furișat capul spre el:

— Băi Vlăde, ție cit ți-a dat randamentul?

Se uită furișat în jur, ca să repereze supra-veghetorii, se aplecă puțin, cocoșîndu-se, ca o broască-țestoasă care-și îndeasă gîtul într-o haină de costum, și șopti:

— Zero opș'doi, băi.

— Linște acolo! se auzi vocea aspră și sonoră a unuia dintre profesorii supraveghetori, care patrula printre băncile de lemn. Vreți să zburăți afară?

Încremeniră. Profesorul, un bărbat spătos și grizonant, cu o gură mică și nasul turtit, trecu tacticos pe lingă ei și se îndreptă spre catedră.

— Nu se poate! șopti îndirjit Marian. Mie mi-a ieșit unu treizeci!

— Nu, băi!

Boul.

— Ba unu treizeci! Ai greșit!

— Linște, v-am spus! se auzi iar vocea profesorului, care se întoarse și-i privi tăios. Voi nu știți ce-i ăla examen? Să nu vă mai spun o dată!

Toate capetele din sală se întoarseră spre ei, așa că rămaseră iar stană de piatră, în poziții

inocente. El se uita spre fereastră cu un aer îngîndurat, de parcă tocmai descoperise o nouă lege a fizicii și nu știa cum s-o formuleze mai bine pe hîrtie, iar Marian se aplecase peste foaia lui de examen, gata s-o atingă cu nasul. Dar pe el ceva îl îmboldi să insiste și, după cîteva minute, se întinse spre Marian și șopocai:

— Nu se poate, băi! Randamentul nu poate fi mai mare de unu!

În liniștea din sala de clasă auzi un tropăit grăbit și apăsător. Profesorul grizonant se îndreptă direct spre banca lui și îl apucă de un braț.

— Sus!

— Au! îi scăpă.

Se ridică, smucindu-se scurt.

— Tu, afară! lătră profesorul.

Se muie deodată.

— Dar, tovarășu' profesor...

— Afară! ridică vocea profesorul. De cîte ori vrei să-ți spun? Te-am avertizat de două ori! Gata, afară!

— Tovarășu' profesor, dar n-am făcut... scheună el, făcîndu-se parcă mai mic decît supraveghețorul.

Simțea că i se tale picioarele. Îi venea să plîngă și strînse tare din buzele subțiri, dar în felul ăsta chipul îi căpătă un aer ironic, care îl enervă și mai tare pe supraveghețor.

— Nu mai discutăm! Stringe-ți lucrurile și ieși! Nu vezi că-i deranjezi pe colegi? Cum te cheamă? Honoriu, îl strigă el pe celălalt supraveghețor, vezi pe listă unde-i băiatu' ăsta. Zi, cum te cheamă?

— Dar vă rog, tovarășu' profesor! Vă rog! Nu am făcut nimic! Am și terminat... am scris tot...

Culese foaia de examen de pe masă, întinzînd-o rugător, și simți că i se frînge vocea. Foaia îi tremura în mînă. Profesorul o luă, o puse înapoi pe masă și făcu pe ea un X mare cu pixul.

— La revedere! îi zise răutăcios și îl împinse spre ieșire.

Ieși buimac, ascunzându-se de colegi, ca să nu îl vadă cum plînge. Măcar să nu se facă de rîs. Deși nu avea să-i mai vadă niciodată acolo, în liceu.

(Peste o săptămînă, cînd s-au afișat listele cu rezultatele, numele Vlad Jivan era undeva jos, într-o categorie separată, iar în dreptul lui, în locul celor două note și al mediei, scria doar „Eliminat”. Un pic mai sus, printre cei respinși, apărea și numele lui Marian – fiindcă, evident, randamentul nu putea fi mai mare decît unu. Dar asta n-avea cum să-l consoleze.)

S-a tîrît încet spre casă, fără să mai la tramvaiul, ca să amîne cît mai mult întîlnirea cu părinții. Era o zi splendidă, senină și luminoasă, totul în jur lucea verde, aerul încă nu se încălcase prea tare și oamenii păreau veseli și mulțumiți. I se părea că, în afară de el, nimeni altcineva nu suferă în oraș, că domnul acela slab și cocîrjat, cu o haină de costum maro, roasă și pătată, și cu un cîine năpîrlit în lesă, are un motiv tainic de veselie, pe care îl savurează încet în timp ce traversează podul de la Baile Neptun, că cele trei puștoaice îmbrăcate fistichiu, cu fuste scurte, plisate, sau cu blugi mulați, rid scăpărător de frumos, lipsite de orice griji, că femela grasă și cu un șorț murdar care ieșise dintr-o măcelărie fluturînd o plasă de rafie goală tocmai scăpase de cea mai mare povară a vieții, și ar fi dat nici nu știa ce ca să fie în locul oricărui dintre ei. Pînă la urmă a venit și momentul cînd a ajuns în apartament, a descuiat ușa și a intrat într-o liniște ce i s-a părut sumbră, deși știa că așa o să fie, s-a așezat pe un scaun și a stat așa, uitîndu-se în gol. N-a plîns. A scrișnit și a vorbit singur. S-a învîrtil prin cele patru camere și nu s-a putut decide

să facă nimic, fiindcă nu avea ce să mai facă. Nu și-a scos nici costumul cu cămașă albă și cravată, frumos călcat de maică-sa pentru examen. Într-un târziu a auzit o cheie în ușă și a incremenit pe hol.

Maică-sa a ajuns cea dintâi. I-a povestit tot, accentuând brutalitatea profesorului și minimalizând puțin acțiunile lui, și atunci ea s-a speriat și a plins, a plins și el, s-a agățat de ea ca un copil de șase ani și a rugat-o să îl scape cumva. Maică-sa l-a privit cu ochii ei albaștri, curățați de lacrimi, și l-a trimis la cumpărături, adică să piardă vremea prin apropierea blocului și să stea cu ochil pe stradă pînă ce vede că se întoarce taică-său acasă. Să intre abia la vreo jumătate de oră după aceea. Era mai bine așa.

Probabil că taică-său i-ar fi ars cîteva palme. L-ar fi certat și l-ar fi umilit. Dar el nu se temea nici de bătaie, nici de umilință, ci de momentul în care urma să spună ce se întîmplase, de clipa în care îl va privi în ochi pe taică-său și va schimba cursul vieții lui și al părinților lui cu niște vorbe. Citise undeva că în Antichitate mesagerii ce aduceau vești proaste erau omoriți. Acum înțelegea de ce. Simțea că dacă nu e acolo atunci cînd taică-său află vestea, legătura dintre acea veste și el o să slăbească puțin, astfel încît o să poată apărea în fața părintelui său cînd toate astea – eliminarea de la examen și, evident, din liceul cu care taică-său se mindrea atîta, umilința eșecului și felul stupid în care se petrecuse – vor face parte din trecut, un trecut care pe el îl privește doar incidental și care, la urma urmei, a și trecut, doar de-aia se cheamă trecut. Și, oricît de copilărească îi va fi fost judecata, a avut dreptate, cel puțin parțial: cînd a ajuns acasă, minia lui taică-său se mai domolise, în bucătărie zăceau cioburile unei vase de cristal roșu, care lui taică-său oricum nu-i plăcuse niciodată, tot acolo plutea și o tăcere urită,